

ДЕРЖАВНА ФІСКАЛЬНА СЛУЖБА УКРАЇНИ

ЛИСТ

від 09.04.2015 р. N 12525/7/99-99-17-03-01-17

Про надання роз'яснення

Державна фіскальна служба України з метою однозначного тлумачення та застосування норм частин п'ятої та шостої статті 8 Закону України від 08 липня 2010 року N 2464-VI "Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (далі - Закон N 2464) до роботодавців, у яких працівники працюють на громадських та інших роботах тимчасового характеру, в межах компетенції повідомляє таке.

Частиною першою статті 31 Закону України від 05 липня 2012 року N 5067-VI "Про зайнятість населення" (далі - Закон N 5067) громадські роботи визначено як вид суспільно корисних оплачуваних робіт в інтересах територіальної громади, які організовуються для додаткового стимулювання мотивації до праці, матеріальної підтримки безробітних та інших категорій осіб і виконуються ними на добровільних засадах.

Відповідно до частини десятої статті 31 Закону N 5067 порядок організації громадських робіт та інших робіт тимчасового характеру затверджує Кабінет Міністрів України.

Постановою Кабінету Міністрів України від 20 травня 2013 року N 175 затверджено Порядок організації громадських та інших робіт тимчасового характеру, який набрав чинності з 26.03.2013 р. (далі - Порядок).

Порядок визначає механізм організації громадських та інших робіт тимчасового

характеру, а також фінансування їх організації.

До виконання громадських та інших робіт тимчасового характеру на добровільних засадах залучаються такі категорії осіб:

zareestrovani bezrobitni;

особи, які перебувають на обліку в територіальних органах Державної служби зайнятості у районах, містах, районах у містах (далі - територіальні органи) як такі, що шукають роботу;

працівники, які втратили частину заробітної плати внаслідок вимушеного скорочення до 50 відсотків передбаченої законодавством тривалості робочого часу у зв'язку із зупиненням (скороченням) виробництва продукції (пункт 3 Порядку).

На осіб, які беруть участь у громадських та інших роботах тимчасового характеру, поширюються державні соціальні гарантії, передбачені законодавством про працю та зайнятість населення і загальнообов'язкове державне соціальне страхування (пункт 4 Порядку).

Пунктом 5 Порядку визначено, що громадські та інші роботи тимчасового характеру виконуються виключно на створених для цього тимчасових робочих місцях, тобто для цього не можуть бути використані вакантні посади та вільні робочі місця, які існують на підприємстві.

У разі коли на підприємстві виникає певний обсяг робіт, що потребує залучення додаткових працівників, роботодавці подають територіальним органам інформацію про потребу в робочій силі. Відповідно до заявки роботодавця, з врахуванням його вимог та побажань, територіальні органи здійснюють направлення осіб, що перебувають на обліку.

Однак при цьому необхідно мати на увазі, що до громадських та інших робіт тимчасового характеру не відносяться роботи, що пов'язані з ризиком для життя (пункт 6 Порядку).

З особами, які беруть участь у громадських та інших роботах тимчасового характеру, роботодавці укладають в письмовій формі строкові трудові договори на строк, що сумарно протягом року не може перевищувати 180 календарних днів. Про участь осіб у таких роботах роботодавці вносять записи до трудових книжок відповідно до законодавства про працю (пункт 5 Порядку).

Оплата праці таких осіб здійснюється за фактично виконану роботу в розмірі, що не може бути меншим, ніж мінімальний розмір заробітної плати.

Оскільки мінімальна заробітна плата - це законодавчо встановлений розмір заробітної плати за просту, некваліфіковану працю, нижче якого не може провадитися оплата за виконану працівником місячну, а також погодинну норму праці (обсяг робіт). Мінімальна заробітна плата є державною соціальною гарантією, обов'язковою на всій території України для підприємств, установ, організацій усіх форм власності і господарювання та фізичних осіб (ст. 95 Кодексу законів про працю та ст. 3 Закону України від 24 березня 1995 року N 108/95-ВР "Про оплату праці").

Порядок, як і Закон N 5067, дає чітке розмежування між громадськими роботами та іншими роботами тимчасового характеру.

У першу чергу суттєво відрізняється фінансова сторона цього питання.

Фінансування організації робіт тимчасового характеру здійснюється за рахунок коштів роботодавців.

Водночас фінансування організації громадських робіт здійснюється за рахунок коштів місцевих бюджетів, роботодавців та інших не заборонених законодавством джерел. У разі залучення зареєстрованих безробітних до громадських робіт фінансування організації таких робіт здійснюється пропорційно рівними частинами за рахунок коштів

місцевих бюджетів та Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття (пункт 10 Порядку).

Щодо організації таких робіт.

Організація громадських робіт здійснюється на підставі укладеного договору між роботодавцем та територіальним органом.

Інші роботи тимчасового характеру організуються безпосередньо роботодавцем для його потреби на підставі письмового звернення роботодавця до територіального органу.

З огляду на зазначене, на заробітну плату працівників, які беруть участь у громадських та інших роботах тимчасового характеру, єдиний внесок нараховується на загальних підставах, а значить і поширюється дія частин п'ятої та шостої статті 8 Закону N 2464.

Умовою застосування зазначеної норми є перебування таких працівників у трудових відносинах повний календарний місяць.

Якщо працівник перебував у трудових відносинах з підприємством, установою, організацією неповний календарний місяць, в такому випадку норма про сплату єдиного внеску з мінімальної заробітної плати не застосовується.

Якщо працівник виконує роботи тимчасового характеру, перебуває у трудових відносинах повний календарний місяць і заробітна плата такого працівника не перевищує розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на місяць, за який нараховується заробітна плата (дохід), то у цьому випадку сума єдиного внеску буде розраховуватись як добуток розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на місяць, за який нараховується заробітна плата (дохід), та ставки єдиного внеску, встановленої для відповідної категорії платника. При цьому утримання єдиного внеску із заробітної плати (доходу) найманого працівника здійснюється із фактично нарахованої заробітної плати (доходу).

В. о. Голови

М. В. Мокляк